

De Fratellini
(brandweerscène).

C.J. MAKES

de schilder van
het circusleven

door Jan Voskuil

De lichte verschijning van de circustent, die als een
hooge schuimtaart uit luilekkerland op het groene
veld geplant staat, wekt onmiddellijk veel illusie
op. Het luchthartig en romantisch vermaak, dat
onder het klapperende zeildoek geboden wordt, trekt ons
onweerstaanbaar aan. De dunne masten en touwen, die
het linnen dak boven de primitieve arena gespannen houden,
de baldakijn van verschoten rood fluweel en de fonkelende
vergulde knoppen, kortom elk onderdeel in het bonte
tenue van dezen protserigen wereldreiziger duidt op zijn
zwerfend en wat losbandig bestaan. De gehele omgeving
is hiermede in harmonie en ieder voelt zich in een
feestelijke stemming. Daar staat met een kleurig pak aan
een hansworst, die, snoevende op de heldendaden der
artisten, hun fabelachtige kunsten aankondigt alsof het
ware wereldwonderen zijn. De „doodensprong”, de toeren
der klassiek geworden „Dikke Dame”, die ondanks de
populariteit der slanke lijn zich in heel haar breedheid
heeft weten te handhaven, de geheimzinnige fakirs, die
vuur eten en degens slikken met evenveel genoegens als
wij ons twaalfuurtje verorberen, de onervaren dieren-
temmers met hun olifanten, leeuwen, tijgers, wolven en
kangeroe's, dit alles en nog veel meer wordt met een
grootsch gebaar aan het publiek medegedeeld. En het goed-
geloovige ras van „boeren, burgers en buitenlui”, dat nooit
schijnt uitgestorven, laat zich gaarne al deze heerlijke be-
loften op de mouw spelden. Dichte
rijen van nieuwsgierigen stroomden naar
binnen, telkens even gestuit bij den man

PORTRET.